

støttelse for dette nationale Erhverv, men der er ligefrem en Mulkt paa at være Støtbygger her i Danmark. Vi se altsaa, at heller ikke Industrien i mange Tilfælde er særlig heldig stillet under denne Toldlov. Vi have set, at vort Agerbrug ret kraftig paa en Mængde Møder har udtalt sig mod vedblivende at svare saa høj Skat til den toldbeskyttede Storindustri, og jeg tror, at Agerbruget vistnok har set ret og har al Anledning til at stille sig paa den Maade. Naar man tager de store Forbrugsudgifter og lægger dem sammen, bliver det et Beløb paa omkring 33 Millioner Kr. Naar vi nu sammenligne dette Beløb med den tilsvarende Udgift i de foregaaende Aar, kunde det synes, som om der ikke er nogen særlig farlig Stigning, det er gaaet ret gradvis frem, hvad Beløbet angaar. Men for Agerbrugets Vedkommende stiller det sig helt anderledes. Da Agerbruget er vort vigtigste Erhverv, maa Agerbruget nu i mange Tilfælde svare f. Eks. 1500 Tønder Korn, hvor det tidligere maatte svare 1.000 Tdr., idet Priserne ere gaaede saa meget ned, at der fremkommer en saadan Difference. Det er altsaa ikke tilstrækkeligt, at man ser paa Beløbet's Højde, man maa ogsaa se paa de Ydelser, der maa præsteres for disse store Beløb, og det har Landbruget set, og det har derfor ganske naturligt udtalt sig imod vedblivende at yde en saa stor Beskyttelse til Storindustrien. Men, vil man svare, vi have Arbejderne tilbage, og for Arbejdernes Skyld maa vi opretholde hele dette System. Men det er et meget besynderligt Argument. Enhver, der sætter sig en lille Smule ind i Toldloven, ser øjeblikkelig, at Arbejderne ere fuldstændig ubeskyttede. Vi kunne sætte Tolden til 10 pCt. eller 100 pCt. — Arbejderen staar fuldstændig udenfor, som om han aldeles ikke deltog i de Rettigheder, der gives gennem vor Toldlovgivning. Sagen er nemlig den, at Arbejdsgiveren gennem Toldbeskyttelsen kan opnaa en højere Pris, en højere Salgspris for sin Vare, for sit Produkt, men Arbejderne ere toldfri, Arbejderne kunne indbandre i hvilken som helst Mængde fra Udlandet og konkurrere med de danske Arbejdere paa det danske Arbejdsmarked uden Hensyn til, hvor høj eller hvor lav vor Beskyttelse er. Man ser altsaa meget let, at vor Toldbeskyttelse ikke er nogen Fordel for Arbejderne. Deraf følger, at Arbejderne i de Lande,

hvor Toldbeskyttelsesystemet er gennemført i fuldt Flor, meget hyppig staa højt uheldig stillede, idet de saa en lav Løn og tvinges til at udrede en høj Pris for deres Livsfornödenheder. I Tolddiskussionen nævnes meget hyppigt Sverige og Tyskland som to Lande, med hvis lave Arbejdsløn vi her i Danmark aldeles ikke kunne konkurrere. Men siden disse to Lande have faaet al den Toldbeskyttelse, Løven kan give dem, er det ret ejendommeligt, at man her i Danmark anbefaler at følge det samme System, idet man henviser til Arbejderne. Jeg saa for ikke ret længe siden i „Berlingske Tidende“, at i Sverige havde Toldbeskyttelsen forbrødet et 8 Pd.s Rugbrød fra 12 til 20 Dre. Den Gang Tolden paa Korn blev drøftet ovre i Sverige, lod der Røster paa samme Maade, som de lyde her i Danmark: det stader aldeles ikke Forbrugerne, vi saa af den Grund ikke højere Priser, det er en ren Fejltagelse, det gælder kun om at udelukke den fremmede Konkurrence. Men naar man ser, at et Blad med „Berlingske Tidende“'s Autoritet gør en saadan Meddelelse, komme vi hurtigt til den Slutning, at de Røster, som Protektionisterne den Gang gave, ikke ere blevne opfyldte, og det er aldeles sikkert, at de heller ikke vilde blive opfyldte her i Danmark. Man siger endvidere: Ja, den udenlandske Toldpolitik er fjendtlig mod vor Industri, derfor skulle vi forsvare vort Land! Man nævner altsaa et Forsvarssystem. Jeg har paa et stort Møde i Tyskland spurgt: Hvorledes ønske de Herrer, at dette Forsvar skal ordnes? Og da var der en fremragende Mand, der svarede: Ja, Amerikanerne have f. Eks. lagt Told paa vor Hvidkaal, og vi skulle forsvare os paa den Maade, at vi til Gengæld lægge Told paa amerikansk Majs! En Landmand, som var til Stede ved det Møde, svarede: Ja, det kan være godt nok, men i dette Aar har jeg indført 100.000 Pd. Majs til Foderbrug for min Svinebesætning; hvis Tolden, som en Gang blev foreslaaet i Folketinget, af 1 Dre pr. Pd., var bleven ført igennem, vilde jeg have faaet en Udgift af 1000 Kr. alene paa den ene Konto. Den Mand mente derfor, at det var et ejendommeligt Forsvar for de danske Interesser. Man har henvist til Sverige og sagt: Naar Svenskerne lægge Told paa dansk Mel, skulle vi forsvare os med at lægge højere Told paa Tommer og